



פרשת וַזֹאת הַבְּרָכָה — וַיִּרְאֶהוּ ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ

נאמר בפרשה "ויַעַל מֹשֶׁה מֵעֲרֹב מִזֶּבֶד, וַיִּרְאֶהוּ ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ... וְאֵת הַכֹּהֵן בְּקֶעֶת יִרְחוֹ עֵיר הַתְּמָרִים" (לד א-ג)

הרמב"ן בפירושו לפסוק שאל: מדוע היה צריך להראות למשה את בקעת ירחו? הרי משה עמד על הר נבו מול ירחו, והוא ראה את כל ירחו לפניו! ותשובתו שבמקום שהוא עמד לא היה ניתן לראות את בקעת ירחו מפני עומקה, ולכן הראה אותה הקב"ה למשה בדרך נס.

ואפשר להוסיף שגם את כל הארץ הראה ה' למשה בדרך נס, שהרי לא ניתן לראות מראש הר נבו את כל הארץ.

שאל רבי שמחה זיסל זיו, הסבא מקלם: אם כן, מדוע היה צריך להטריח את משה לעלות על הר נבו, אם ממילא נעשה נס? שיַרְאֶה ה' למשה בדרך נס את ארץ ישראל גם ממקום נמוך! ותשובתו, יש עניין מיוחד למַעַט בניסים, הנס מתחיל במקום שמסתיימת היכולת של ההשתדלות והעשייה של האדם בדרך הטבע, ומטעם זה נצטווה משה לטפס לראש הר נבו.

ומדוע היה כל כך חשוב להראות למשה את כל ארץ ישראל? ענה על כך הרמב"ן: הקב"ה ידע עד כמה אהב משה את עם ישראל, לכן הוא רצה לשמח אותו ולהראות לו איזו ארץ טובה יקבל עם ישראל.

גם בלימוד תורה צריך השתדלות ומאמץ אבל צריך גם שמחה. כך כתב רבי דוד הלוי סגל, בעל ה"ט"ז (בפירושו, "טורי זהב", על שולחן ערוך אורח חיים סימן מז ס"ק א): "עיקר מעלת העוסקים בתורה דווקא בדרך תורה ויגיעה". ואולם, יחד עם העמל יש לשמוח וליהנות מהלימוד, וכמו שכתב האדמו"ר מסוכצ'וב, רבי אברהם בורנשטיין, בהקדמה לספרו "אגלי טל": "זכור אזכור מה ששמעתי קצת בני אדם טועין מדרך השכל בעניין לימוד תורתנו הקדושה, ואמרו כי הלומד ומחדש חידושים ושמח ומתענג בלימודו, אין זה לימוד התורה כל כך לשמה... הרי מתערב בלימודו גם הנאת עצמו. ובאמת זה טעות מפורסם. ואדרבא, כי זה היא עיקר מצוות לימוד התורה: להיות שש ושמח ומתענג בלימודו, ואז דברי תורה נבלעין בדמו. ומאחר שנהנה מדברי תורה, הוא נעשה דבוק לתורה".

ארץ ישראל אמונה תורת המשפחה בית המקדש פרשת שבוע תנ"ך שי לשי"י שי"י קוראים

לימוד והנצחה לעילוי נשמות שלמה וישי קרויזר ז"ל
 אחים יקרים ואהובים אשר עלו יחדיו בסערה לגנזי מרומים
 מתוך אתר שי לשי"י : shayleshay.co.il

השמחה שלנו בלימוד התורה באה לידי ביטוי ביום שמחת תורה שבו אנו מסיימים בקריאת פרשת וְזֹאת הַבְּרָכָה את מחזור הקריאה השנתי של חמשת חומשי התורה. וכתב הרמ"א (סימן תרסט סעיף א): קוראים יום טוב האחרון של סוכות "שמחת תורה" לפי ששמחים בו בסעודת מצווה לגומרה של תורה, וכדי להראות את גודל שמחתנו בלימוד תורה, מיד בסיום קריאת וְזֹאת הַבְּרָכָה מתחילים בקריאת פרשת בְּרֵאשִׁית.

יהי רצון שנזכה מתוך שמחה להתאמן ללמוד וללמד לשמור לעשות ולקיים.